

דף כא.

עין משפט א

הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ו ה"ל

הַמְשְׁכִּיר בֵּית לַחֲבֵירוֹ וְחִזְרָה וְהַקְדִּישׁוּ הָרִי זֶה קֹדֶשׁ
וּפְקָעָה הַשְּׁכִירוֹת. וְאִם דָּר בּוֹ הַשּׁוֹכֵר מַעַל:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ג ה"ד

חִיבֵי עֲרֵכִין וְדָמִים מִמְשַׁכְּנִין אוֹתָן וְלוֹקְחִין מֵהֶן בְּעַל
כָּרְחֵן מֵה שֶׁנֶּדְרוּ וְאֵינָן חִיבִין לְהַחֲזִיר לָהֶם הַמְשָׁכּוֹן בִּיּוֹם
אוּ בַלַּיְלָה. וּמוֹכְרִין כָּל הַנִּמְצָא לָהֶם מִן הַקֶּרֶקַע וּמִן
הַמַּטְלֵטְלִין מִכֶּסֶּוֹת וּכְלֵי תַשְׁמִישׁ הַבַּיִת וְעֲבָדִים וּבְהֵמָה
וְנִפְרָעִין מִן הַכֹּל. וְאֵין מוֹכְרִין לֹא כֶסֶּוֹת אֲשֶׁתּוֹ וְלֹא כֶסֶּוֹת
בָּנָיו וְלֹא בְגָדִים שֶׁצָּבְעָן לְשֶׁמֶן וְלֹא סִנְדָּלִים חֲדָשִׁים
שֶׁלֶקְחָן לְשֶׁמֶן. וְכֵן הַמְקַדִּישׁ כָּל נִכְסָיו לֹא הַקְדִּישׁ אֶת
אֵלוֹ:

עין משפט ג.ד.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"ז

כָּל חִיבֵי עוֹלוֹת וְשִׁלְמִים מִמְשַׁכְּנִין אוֹתָם. אֵף עַל פִּי
שְׂאִין מִתְכַּפֵּר לוֹ עַד שִׁירְצָה שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא א-ג) 'לְרַצְנוֹ'

- ו. כסף משנה: המשכיר בית לחבירו וכו'. בסוף פרק רביעי דערכין (דף כ"א):
- ז. כסף משנה: חייבי ערכין ודמים ממשכנין אותם וכו'. משנה ספ"ד דערכין (דף כ"א)
חייבי ערכין ממשכנין אותם ומשמע דה"ה לחייבי דמים. ומ"ש ואינם חייבים להחזיר
להם המשכון וכו'. ומ"ש ואין מוכרין לא כסות אשתו וכו' עד לא הקדיש את אלו. משנה
ספ"ה דערכין (דף כ"ג כ"ד):
- ח. כסף משנה: כל חייבי עולות ממשכנין אותם וכו'. משנה ס"פ האומר משקלי (דף
כ"א). ומ"ש חוץ מחטאת נזיר וכו'. שם מימרא דרב פפא ואע"ג דאמר נמי רב פפא
פעמים שחייבי עולות אין ממשכנין אותם בעולת מצורע דתניא ר' ישמעאל בנו של ר"י

כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שִׁיאֲמַר רוֹצֶה אָנִי. אֲבָל חִיבִי חֲטָאוֹת
וְאַשְׁמוֹת אֵין מִמֶּשְׁכָּנִין אוֹתָן הוֹאִיל וְהֵם מְעַכְבִּי כַּפָּרָה
אֵין חוֹשְׁשִׁין לָהֶם שָׁמָּה יִפְשְׁעוּ וַיִּשְׁהוּ קִרְבָּנוֹתֵיהֶן. חוּץ
מִחֲטָאת נָזִיר הוֹאִיל וַאֲיֵנָה מְעַכְבָּתוּ מִלְּשָׁתוֹת יֵין שָׁמָּה
יֵאָחֵר אוֹתָהּ לְפִיכָךְ מִמֶּשְׁכָּנִין אוֹתוֹ עָלֶיהָ:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"ב

מִי שֶׁהָדִין נוֹתֵן שְׁכּוֹפִין אוֹתוֹ לְגֵרֶשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא רָצָה
לְגֵרֶשׁ. בֵּית דִּין שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן מְכִין
אוֹתוֹ עַד שִׁיאֲמַר רוֹצֶה אָנִי וַיִּכְתֹּב הַגֵּט וְהוּא גֵּט כָּשֶׁר.
וְכֵן אִם הִכּוּהוּ עֲכוּ"ם וְאָמְרוּ לוֹ עֲשֵׂה מַה שִׁישְׂרָאֵל
אוֹמְרִין לָךְ וְלִחְצוֹ אוֹתוֹ יִשְׂרָאֵל בְּיַד הָעֲכוּ"ם עַד שִׁיִּגְרֶשׁ
הָרִי זֶה כָּשֶׁר. וְאִם הָעֲכוּ"ם מַעְצָמֵן ^ט אֲנָסוּהוּ עַד שֶׁכָּתַב

בן ברוקא אומר כשם שחטאתו ואשמו עיכבתו כך עולתו עיכבתו לא חש לה רבינו לכתבה משום דמשמע ליה דיחידאה היא דר' ישמעאל קאמר לה ורבנן פליגי עליה ואע"ג דרב פפא אמר פעמים וכו' לאו משום דס"ל כוותיה אלא אתא למימר דאע"ג דמתניתין סתמא מיתניא חייבי עולות ממשכנין אותם האי כללא ליתיה לכ"ע דלרבי ישמעאל אין ממשכנין בעולת מצורע:

ט. כסף משנה: ואם העכו"ם מעצמם אנסוהו עד שכתב הואיל והדין נותן שיכתוב ה"ז גט פסול. בסוף גיטין (דף פ"ח:) אמרינן דגט המעושה בידי עכו"ם כדין פסול ופוסל שלא כדין אפי' ריח הגט אין בו ופירש"י פסול להתירה לינשא ופוסל מן הכהונה משום ריח הגט ומתמהינן מה נפשך אי עכו"ם בני עשויי נינהו איתכשורי נמי ליתכשר אי לא בני עשויי נינהו מיפסל לא ליפסיל אמר רב משרשיא דבר תורה גט מעושה בעכו"ם כשר ומה טעם אמרו פסול שלא תהא כל אחת ואחת הולכת ותולה עצמה בעכו"ם ומפקעת עצמה מיד בעלה א"ה שלא כדין נמי אפילו ריח גט אין בו ונהוי כשלא כדין דישראל וליפסיל אלא הא דרב משרשיא בדותא היא וטעמא כדין בכדין דישראל מיחלף שלא כדין בכדין דישראל לא מיחלף ופירש"י בדותא היא דודאי לאו בני עשויי נינהו. כדין דעכו"ם עכו"ם שעישוהו להוציא וכדין תורה אף על גב דלאו גיטא הוא גזור ביה רבנן לפסול בכהונה משום דמחליף בכדין דישראל ואתו למימר ישראל נמי שיעשוהו כדין לא פסול וההוא גיטא מעליא הוא עכ"ל. משמע בהדיא דכדין עכו"ם מדאורייתא נמי מיפסל ולישנא דר"נ נמי הכי דייק דקאמר פסול ופוסל דמשמע דלית ביה שום צד אלא שפוסל בכהונה.

הואיל והדין נותן שיכתב הרי זה גט פסול. ולמה לא
בטל גט זה שהרי הוא אנוס בין ביד עכו"ם בין ביד
ישראל. שאין אומרים אנוס אלא למי שנלחץ ונדחק
לעשות דבר שאינו מחיב בו מן התורה לעשותו כגון
מי שהכה עד שמכר או עד שנתן. אבל מי שתקפו יצרו
הרע לבטל מצוה או לעשות עברה והכה עד שעשה
דבר שחייב לעשותו או עד שנתרחק מדבר האסור
לעשותו אין זה אנוס ממנו אלא הוא אנוס עצמו בדעתו
הרעה. לפיכך זה שאינו רוצה לגרש מאחר שהוא רוצה
להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצוות ולהתרחק
מן העברות ויצרו הוא שתקפו וכיון שהכה עד שתשש
יצרו ואמר רוצה אני כבר גרש לרצונו. לא היה הדין
נותן שכופין אותו לגרש וטעו בית דין של ישראל או
שהיו הדיוטות ואנסוהו עד שגרש הרי זה גט פסול
הואיל וישראל אנסוהו יגמר ויגרש. ואם העכו"ם,
אנסוהו לגרש שלא כדין אינו גט. אף על פי שאמר
בעכו"ם רוצה אני ואמר לישראל כתבו וחתמו הואיל
ואין הדין מחיבו להוציא והעכו"ם אנסוהו אינו גט:

ולפיכך יש לתמוה על רבינו שכתב דכדין עכו"ם פסול הוא ולא בטל, ואפשר דס"ל דאע"ג
דאמרינן הכא דהא דרב משרשיא בדותא הוא כיון דחזינן דפרק חזקת (בבא בתרא דף
מ"ח) פריך גמרא ממתניתין דגט המעושה הא אתמר עלה אמר רב משרשיא דבר תורה
אפילו בעכו"ם כשר וכו' ש"מ קי"ל כוותיה, אבל קשה דאמאי דאתמר הכא בדותא היא
אית לן למיסמך ואפילו אי הוה בעי למיחש לההיא דפרק חזקת הל"ל הרי זו ספק מגורשת
ולא למיכתב ה"ז פסול דמשמע פיסולא דרבנן ואם נשאת לא תצא וצ"ע:

שו"ע אה"ע סימן קלד פעיף ה

ה ז. לא מסר מודעה ואנסוהו לגרש, אם אנסוהו שלא כדין הגט פסול^י,
ואם כדין אנסוהו הגט כשר^ב.

שו"ע אה"ע סימן קנד פעיף כא

כא כד. כל אלו שאמרו להוציא כופין אותם אפי' בשוטים^ל. וי"א דכל מי
שלא נאמר בפירוש בתלמוד "שכופין" להוציא אלא לשון יוציא
בלבד אין כופין בשוטים, אלא אומרים לו חכמים חייבך להוציא ואם
לא תוציא מותר לקרותך עבריין^מ.

עין משפט ו הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד הי"ז

**כָּל חַיְבֵי עוֹלוֹת וְשִׁלְמִים מִמַּשְׁכָּנֵי אוֹתָם. אֶף עַל פִּי
שְׂאִין מִתְכַּפֵּר לוֹ עַד שֶׁיִּרְצֶה שְׁנֵאָמַר (ויקרא א-ג) 'לְרַצְנוֹ'**

י. משמע דפסול מדרבנן, אבל הב"ש כתב דפסול מן התורה כמ"ש רש"י ור"ן והטור, וכן
משמע מסעיף ז' וכן אם אנסוהו עכו"ם אפי' כדין הגט פסול אם לא שאמרו לו עשה
מה שישראל אומרים לך, ולא כהרמב"ם סוף פ"ב, ועיין ב"ש ס"ק י'.
ב. כגון שהוא חייב להוציא ואינו רוצה ואנסוהו ב"ד עד שהוציא הוי גט, ומ"מ מצוה
על כל ב"ד שבכל מקום ובכל זמן גם כשהדין לכופו לגרש לבטל המודעה.
ל. כלל הוא דהנושא אשה בעבירה כופין אפי' בשוטים וכן הוא הני דבסי' ז' משום
דמפורש בש"ס דכופין. וכל אותם שכופין בגללה אין נותנים לה תוספת כתובה, אבל
כשהבי"ד כופין לגרשה כשלא ילדה י' שנים יש לה תוספת, דלאו מחמתה הוא.
מ. והרמ"א כתב כיון דאיכא פלוגתא יש להחמיר שלא לכוף בשוטים שלא יהיה הגט
מעושה, אבל אם יש לו אשה בעבירה לכו"ע כופין בשוטים. וכל מקום שאין כופין
בשוטים אין מנדין אותו, אבל יכולים לגזור על כל ישראל שלא לעשות עמו טובה, או
לישא וליתן עמו, או למול בניו או לקוברם עד שיגרש, ובלבד שלא ינדו אותו. אבל מי
שאינו מקיים עונתו יכולים לנדו ולחרמו שיקיים עונה או שיגרש כי אין זה כפיה לגט,
רק כפיה לקיים חובתו או שברירה בידו לגרש.
נ. כסף משנה: כל חייבי עולות ממשכנן אותם וכו'. משנה ס"פ האומר משקלי (דף
כ"א). ומ"ש חוץ מחטאת נזיר וכו'. שם מימרא דרב פפא ואע"ג דאמר נמי רב פפא
פעמים שחייבי עולות אין ממשכנן אותם בעולת מצורע דתניא ר' ישמעאל בנו של ר"י
בן ברוקא אומר כשם שחטאתו ואשמו עיכבתו כך עולתו עיכבתו לא חש לה רבינו לכתבה
משום דמשמע ליה דיחידאה היא דר' ישמעאל קאמר לה ורבנן פליגי עליה ואע"ג דרב
פפא אמר פעמים וכו' לאו משום דס"ל כוותיה אלא אתא למימר דאע"ג דמתניתין סתמא

כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שֶׁיֹּאמַר רוֹצֶה אָנִי. אֲבָל חֵיבִי חֲטָאוֹת
וְאַשְׁמוֹת אֵין מִמֶּשְׁכָּנִין אוֹתָן הוֹאִיל וְהֵם מְעַכְבִּי כַּפָּרָה
אֵין חוֹשְׁשִׁין לָהֶם שָׁמָּה יִפְשְׁעוּ וַיִּשְׁהוּ קִרְבָּנוֹתֵיהֶן. חוּץ
מִחֲטָאת נָזִיר הוֹאִיל וְאֵינָהּ מְעַכְבֶּתוּ מִלְּשָׁתוֹת יֵין שָׁמָּה
יֵאָחַר אוֹתָהּ לְפִיכָךְ מִמֶּשְׁכָּנִין אוֹתוֹ עָלֶיהָ:

הרמב"ם הל' נזירות פ"ח ה"ב

עין משפט ז

וְשׁוֹחֵט הַחֲטָאת תַּחֲלָה • וְאַחֵר כֶּךָ הָעוֹלָה וְאַחֵר כֶּךָ
שְׁלָמִים וְאַחֵר כֶּךָ מְגִלָּה. וְאִם גָּלַח אַחֵר שֶׁשָּׁחַט הַחֲטָאת
אוֹ הָעוֹלָה יֵצֵא. וּמִבְּשֵׁל הַשְּׁלָמִים אוֹ שׁוֹלֵקֵן וְלוֹקֵחַ מִן
הָרֹטֵב שֶׁל זִבְחֵי הַשְּׁלָמִים וְנוֹתֵן עַל הַשֶּׁעַר וְאַחֵר כֶּךָ
מִשְׁלִיכּוֹ לֹאשׁ תַּחַת דּוֹד הַשְּׁלָמִים. וְאִם הִשְׁלִיכוֹ תַּחַת
הַחֲטָאת יֵצֵא:

מיתניא חייבי עולות ממשכנין אותם האי כללא ליתיה לכ"ע דלרבי ישמעאל אין ממשכנין בעולת מצורע:

ס. כסף משנה: ומ"ש ושוחט החטאת תחלה וכו'. משנה בפ' שלשה מינים (דף מ"ה) שוחט את השלמים ומגלח עליהם דברי ר"י ור"א אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום ורבינו כתב ששוחט החטאת תחלה ואח"כ העולה ואח"כ השלמים ואח"כ מגלח. ויש לתמוה עליו דהא דלא כמאן דאי כר' יהודה ה"ל לשחוט השלמים תחלה ואי כר"א ה"ל לגלח אחר החטאת וע"ק דלדברי שניהם אחר הקרבן הראשון ששוחט מגלח ורבינו כתב שאחר שלשתן מגלח. ונ"ל שלענין שיקדים החטאת פסק כר"א משום דמסתבר טעמיה שהחטאת קודמת בכ"מ ולענין אחר אי זה קרבן מגלח פסק כר' יהודה דאמר שמגלח אחר השלמים משום דהוא מאריה דגמרא טפי מר"א ועוד דכמה תנאי סברי הכי דמגלח אחר השלמים לפיכך פסק ששוחט החטאת ואחר החטאת העולה שבכ"מ הם סמוכות זו לזו בלא הפסק ואח"כ השלמים ומגלח אחריהם ואע"ג דלדברי שניהם אחר שחיטת הקרבן הראשון מגלח לא קפדינן בהכי מאחר שאנו מקיימים שתקדים החטאת ושיגלח אחר שחיטת השלמים וא"א לקיים שני דברים אלו שלא כשיגלח אחר שחיטת שלשתן וכדאמרן: ומבשל השלמים או שולקן. שם (דף מ"ה): במשנה ופירש"י או שולקן שאינו מבושל יפה. ומ"ש ונוטל מן הרוטב וכו'. ברייתא שם. ומ"ש ואח"כ משליכו לאש תחת דוד השלמים ואם השליכו תחת החטאת יצא. ברייתא שם:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' נזירות פ"ה ה"ה

נזיר ממרט אינו צריך להעביר תער. ^ע ואף על פי שאין לו שער או שאין לו כפים הרי זה מקריב קרבנותיו וישתה ויטמא. ואם הביא קרבנותיו ולא גלח ראשו אין התגלחת מעכבת אלא שותה ומטמא לערב. שמשזרק עליו אחד מן הדמים החר אף על פי שלא נתן על כפיו ולא הניף שפל דברים אלו למצוה ולא לעכב:

ע. כסף משנה: נזיר ממורט א"צ להעביר תער. בס"פ שלשה מינים (דף מ"ו): תניא נזיר ממורט ב"ש אומרים א"צ להעביר תער על ראשו וב"ה אומרים צריך להעביר תער על ראשו. ויש לתמוה על רבינו שפסק כב"ש. ונראה לומר שטעמו משום דבגמרא אמרינן אמר רבינא מאי א"צ לב"ש א"צ אין לו תקנה הא לב"ה יש לו תקנה היינו דרבי פדת דאמר ב"ש ור"א אמרו דבר אחד (מאי ר"א) דתניא אין לו בהן יד בהן רגל אין לו טהרה עולמית דברי ר"א ל"א וכו' א"ר אבינא מאי צריך לב"ה צריך ואין לו תקנה הא לב"ש יש לו תקנה ופליגא דר' פדת. ולכאורה עכשיו יש לתמוה יותר דבין ללישנא קמא בין ללישנא בתרא פסק דלא כב"ש ודלא כב"ה דאפילו כמ"ד יש לו תקנה לא אתי דיש לו תקנה משמע שצריך להעביר תער על ראשו ורבינו פסק שא"צ ונ"ל שרבינו פוסק כב"ה וכלישנא קמא משום דלא נשוי פלוגתא בין רבינא ור' פדת ומשמע ליה דצריך להעביר תער דאמרו ב"ה לאו למימרא שצריך להעביר אלא כלפי שאמרו ב"ש א"צ שפירשו אין לו תקנה אמרו ב"ה צריך כלומר יש לו תקנה בלא העברת תער ואתיא כההיא דתניא זאת תורת הנזיר בין שיש לו כפים בין שאין לו כפים וכההיא דתניא זאת תורת הנזיר בין שיש לו שער בין שאין לו שער ואע"פ ששינה רבינו מלשון ב"ה לענין הדין והכוונה לא שינה: ואם הביא קרבנותיו ולא גלח ראשו וכו'. משנה שם (דף מ"ה) ושוחט את השלמים ומגלח עליהם וכו' היה מבשל את השלמים וכו' ונותנן על כפי הנזיר ומניפן ואח"כ הותר הנזיר לשתות ביין ולהטמא למתים ר"ש אומר כיון שנזרק עליו אחד מן הדמים הותר הנזיר לשתות יין ולהטמא למתים (ובגמ') ת"ר ואחר ישנה הנזיר יין אחר מעשים כולם דברי ר"א וחכ"א אחר מעשה יחידי. ופירש המפרש אחר מעשים כלם אחר קרבן ואחר תגלחת, אחר מעשה יחידי אחר קרבן ואע"פ שעדיין לא גלח ופסק רבינו כחכמים. ויש לתמוה דכיון דסתם לן תנא כר"א וקי"ל סתם במתני' ומחלוקת בברייתא הלכה כסתם דמתני' ואפשר דכיון דבמתני' פליג ר"ש לא חשיב סתמא אבל קשה מדאמרינן בפ' כיסוי הדם (דף פ"ה) ראה דבריו של ר"מ באותו ואת בנו ושנאן בלשון חכמים (וראה) דבריו של ר"ש בכיסוי הדם ושנאן בלשון חכמים משמע דאע"ג דמיייתי במתני' מאן דפליג במילתא אית לן למיפסק הלכה כסתמא דת"ק. ואפשר שטעמו של רבינו מדמיייתי בגמ' ברייתא דר' אליעזר וחכמים ומפרש טעמייהו דחכמים משמע דלאגמורן דהלכה כחכמים אתא. אחר שכתבתי כל זה מצאתי בפ"ד דנזיר (דף כ"ח) אהא דתנן נזרק עליה אחד מהדמים אינו יכול להפר קאמר גמרא מתני' דלא כר"א דאי ר"א הא אמר תגלחת מעכבת וכיון דלא גילח אסירא בחמרא וכיון דאית לה ניוול מצי מפר ע"כ, והשתא ניחא פסק רבינו דכיון דתרי סתמי מתני' חד כר"א וחד כחכמים נקטינן כסתמא דאתי כחכמים:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ה"י

הָאוֹמֵר חֲטָאתוֹ וְעוֹלָתוֹ • וְאַשְׁמוֹ וְשִׁלְמֵיו שֶׁל פְּלוֹנִי עָלַי.
אִם רָצָה אוֹתוֹ פְּלוֹנִי הָרִי זֶה מְנִיחוֹ לְהִקְרִיבָן עַל יָדוֹ
וּמִתְכַּפֵּר לוֹ. רָצָה בְּשַׁעַת הַפִּרְשָׁה וְלֹא רָצָה בְּשַׁעַת
הַקֶּרֶבָה אֲלֵא חֲזַר בּוֹ. בְּעוֹלָה וּבְשִׁלְמִים מִקְרִיבִין וּמִתְכַּפֵּר
לוֹ בִּהְיוֹת אֵף עַל פִּי שְׂאִינּוֹ רוֹצֶה עֲתָה שְׁהִירִי רָצָה בְּשַׁעַת
הַפִּרְשָׁה. אֲבָל בְּחֲטָאת וּבְאַשָׁם לֹא נִתְכַּפֵּר לוֹ עַד שְׂיִרְצָה
מִתְחִלָּה וְעַד סוֹף:

דף כא :

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ה"י

עיינן בסעיף הקודם

עין משפט ב

הרמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"ב

עיינן לעיל דף כא. עין משפט ה

שו"ע אה"ע סימן קלד סעיף א

א. הבעל מבטל כל מודעה קודם נתינת הגט, שאם מסר מודעה בפני
שנים שאמר להם דעו שהגט שאני נותן לאשתי אני אנוס ליתנו לה
והרי הוא בטל. הגט בטל^ז. ואף שלא לקח קנין^ק ולא ידעו העדים
באונסו^ר, ואפי' מסר מודעה בפני אחד ואח"כ בפני אחר הוי מסירת

פ. כסף משנה: האומר חטאתו ועולתו וכו'. בס"פ האומר משקלי (דף כ"א.) ואע"ג
דפליגי התם עולא פסק כשמואל:

צ. מגמ' ערכין דף כ"א ע"ב. והיינו שמסר מודעה להדיא ולא רק גילוי מילתא בעלמא
אז בטל, כ"כ הב"ש.

ק. אף דאין מקום לקנין זה יראה שהיה צריך אולי כדי לחזק דבריו, קמ"ל דאין צריך
קנין, וגם לבטל המודעה אינו צריך קנין.

ר. מריב"ש סי' רל"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

מודעה, ואפי' מה שאמר שהוא אנוס אינו אמת הוי מודעה לבטל הגט ^ש, וע"כ צריך שהבעל יבטל כל מודעה לפני נתינת הגט.

עין משפט ג הרמב"ם הל' מלוה ולוה פי"ב ה"ח

כְּשֶׁנִּזְקָקִין בֵּית דִּין לְנִכְסֵי יְתוּמִים לְמֶכֶר שָׁמַיִן אֶת
הַקֶּרֶקַע וְאַחַר כֵּן מְכַרְיָזִין עָלֶיהָ שְׁלֹשִׁים יוֹם רְצוּפִין אוֹ
שְׁשִׁים יוֹם שְׁנֵי וַחֲמִישִׁי. וּמְכַרְיָזִים בְּבִקְרָה וּבְעֶרֶב בְּשַׁעַת
הַכִּנְסָה פּוֹעֲלִים וּבְשַׁעַת הוֹצָאת פּוֹעֲלִין וְכָל מִי שְׁרוּצָה
לְקָנוֹת יוֹלִיךְ הַפּוֹעֲלִין לְבִקְרָה לוֹ. וּבְשַׁעַת שְׁמִכְרִיזִין
מְסִימִים אֶת הַשָּׂדֶה בְּמִצְרִיָּה וּמוֹדִיעִין כֶּמֶה יָפָה וּבְכֶמֶה
הוא שוֹמֵה וּמְפַיֵּי מָה רוֹצִים לְמַכְרָה אִם לְהַגְבוֹת לְבַעַל
חֹב אוֹ לְכַתְּבַת אִשָּׁה לְפִי שֵׁשׁ מִי שְׁרוּצָה לְתֵן לְבַעַל
חֹב וַיֵּשׁ מִי שְׁרוּצָה לְהַגְבוֹת לְאִשָּׁה:

שו"ע חו"מ סימן קט פעי"א

א. כשבאים למכור מנכסי יתומים, שמין בי"ד הקרקע ^ה ואח"כ מכריזין עליה ל' יום רצופים.

ואם אין מכריזין רצופים אלא שני וחמישי, יכריזו ששים יום שני וחמישי, שבהם מכריזין בבקר ובערב בשעת הכנסת והוצאת הפועלים, וכל מי שרוצה לקנות יוליך הפועלים לבקר לו, ובשעה שמכריזים

^ש. רמב"ם ה' ו' מבתרא דף מ' ורא"ש. ולא כמו שנראה מדברי הרמב"ן דאם האונס בשקר לא הוי מודעה.

^ת. מבתרא קס"ט ע"א וברייתא שם בק"ז ע"א. ומכריזין עליה ל' יום הוא מערכין כ"א ע"ב וכפירוש רש"י שם.

ואם מכריזים ב' וה' יכריזו ששים יום שם בערכין כ"ב.

מציינים השדה לגבולותיה ומודיעים כמה מוציאים בה ^א, ובכמה שמו אותה בי"ד, ומפני מה רוצים למוכרה, אם להגבות לבעל חוב, או לכתובת אשה.

ואם המלוה אומר אני מקבל אותה בלא שומא לפרעון חובי, והיורש אומר אין רצוני אלא ישומו אותה בי"ד שומעין ליורש ^ב.

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ד הכ"ז

כָּל שָׂדֶה שֶׁשָּׂמִין אוֹתָהּ לַהֲקָדֵשׁ ^א לְמִכְר אוֹתָהּ בְּדָמֶיהָ מִכְרִיזִין עָלֶיהָ שְׁשִׁים יוֹם רְצוּפִין בְּבִקְר בְּשַׁעַת הַכִּנְסָה פּוֹעֲלִים וּבְעֶרֶב בְּשַׁעַת הוֹצָאת פּוֹעֲלִים. וּמְסִימִין מִצָּרֶיהָ וְאוֹמֵר כֹּךְ הִיא יָפָה וּבְכֹךְ הִיא שׁוֹמָה כָּל הָרוֹצֶה לְקַח יָבֹוא וְיִקַּח:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מלוה ולוה פי"ב ה"ח
עין לעיל עין משפט ב

שו"ע חו"מ סימן קט סעיף א
עין לעיל עין משפט ג

- א.** פירוש כמה תבואה מוציאים בכל שנה באותה שדה אחר שנזרעה כדרך השדות, שבזה ניכר יופיה וטובה של השדה. סמ"ע ס"ק ג'.
- ב.** אפי' אין ליורש עתה מעות שומעין לו שישומו אותה, דאם אח"כ יהיה לו מעות לא יתן בפדיונה אלא כפי שוויה דשומא הדרא, והש"ך כתב דבכל ענין אין יכולים היתומים או הלוקח לסלק הבע"ח עד שיתנו לו כל שיעור חובו הא בלאו הכי יכול לומר השדה שוה לי כל שיעור חובי, וכפ' הריב"ש בסי' תפ"ג. וכן עיקר. ש"ך ס"ק א'.
- ועיין בספר פעמוני זהב שהביא בשם המבי"ט שכתב דדין זה כשכאים למכור בנכסי יתומים רק בקטנים אבל לא ביתומים גדולים והביא שחלקו עליו ודחו דבריו שדין זה בין ביתומים גדולים בין בקטנים.
- ג.** כסף משנה: כל שדה ששמן אותה להקדש וכו'. כבר כתבתי בספ"ג שהיא משנה בספ"ה דערכין. ומ"ש בבקר בשעת הכנסת פועלים וכו' שם במשנה (דף כ"א:;) מכריזין בבקר ובערב ובגמרא מ"ש בבקר ובערב וכו' עד יבא ויקח. ופרש"י סיירו ניהלי (ראו אם יפה הוא) וכו'.